

[Mette Madsen]

ren. Der er endvidere stillet forslag om, at oprejsningsbevillinger i den borgerlige retspleje som i straffesager skal meddeles af domstolene, for højesterets vedkommende af et udvalg under højesteret. Venstre kan ikke støtte disse forslag. Jeg skal i den forbindelse henvise til bemærkningerne til lovforslaget. Det fremgår heraf, at højesterets præsident på grundlag af en meget udførlig argumentation har udtalt sig imod, at procesbevillinger meddeles af domstolene. Venstre deler de betænkeligheder, som er fremhævet af højesteret, og må derfor tage afstand fra mindretallets ændringsforslag.

Om mindretallets ændringsforslag vedrørende udfærdigelsen af udeblivelsesdomme skal jeg kun sige, at jeg finder det værdifuldt, at der på dette praktisk vigtige område skabes mulighed for en rationalisering. Venstre finder ikke, at den foreslåede forenkling giver anledning til betænkeligheder.

Så skal jeg lige nævne, at venstre stemmer imod de ændringsforslag, der er stillet af VS og af kristeligt folkeparti.

Til slut vil jeg gerne, som også hr. Jimmy Stahr gjorde det, takke justitsministeren for de meget udbytterige samråd, vi har haft omkring dette lovforslag, og jeg vil også gerne takke justitsministeriets embedsmænd, der har været os meget behjælpelige i udvalget. Jeg vil særlig på lægmændenes vegne – os; der ikke er jurister – takke for den pædagogiske indsats. Det er glædeligt at se, at justitsministeriet også på dette område ligger meget højt.

Hagen Hagensen (KF):

Også jeg vil gerne begynde med en tak til justitsministeren og justitsministerens folk, der har været til rådighed for os ved gennemgangen af dette meget tunge stof. Jeg vil også gerne udtrykke tilfredshed med, at man på en lang række punkter er nået overens. Det skal man gerne, når det drejer sig om retsplejeforhold.

Forholdet er jo det, at vi alle sammen har haft ønske om, at den ene eller den anden bestemmelse måske kunne være anderledes, men det, der er kommet ud af udvalgets arbejde, synes jeg stort set er tilfredsstillende.

Jeg vil godt fremhæve enkelte af de af ministeren under udvalgsbehandlingen stillede ændringsforslag, hvoraf det væsentligste nok

er det om, at man forhøjer værdigrænsen for underretssager – det hedder det for resten ikke mere nu – for byretssager fra 30.000 kr. til 100.000 kr. Det er en stor bid at tage på én gang, og der har vel også været nogen betænkelighed ved, at man skulle tage det store spring, men kendsgerningen er jo den, at hvis der skal være tale om, at vi får hurtigere retsafgørelser – og det er meget væsentligt at få det – bør man nok forhøje grænsen med det store hop, der er tale om her. Det vil betyde, at der skal ansættes enkelte flere dommere ude omkring i landet, men det må jo på lidt længere sigt betyde, at landsretterne også kommer af med et par af de afdelinger, som er oprettet for at klare sagspukkelen, og så skulle der vel komme balance i tingene i økonomisk henseende. Men væsentligere er det vel nok, at retsafgørelserne bliver hurtigere, og det vil være forståeligt for borgerne.

Jeg skal også i den forbindelse nævne den henvisningsregel, der betyder, at en række sager vil kunne henvises til landsretsbehandling, hvis der er særlige grunde dertil. Grundene er仁set op i lovforslaget, og jeg skal blot nævne et enkelt punkt, hvor jeg har haft en lille tvivl. Det er, om sager, der er rejst af eller mod det offentlige, skal kunne henvises af den grund. Jeg havde ment, at der skulle være almindelig lighed for det offentlige og for borgeren, men jeg gør bare denne bemærkning om det.

Så vil jeg godt komme med et lille hjertesuk, og det er på min stands vegne. Som sagsfører skal man jo igennem en prøve for at kunne føre sager ved landsretten. Det kan være svært at skaffe prøvesager, ikke mindst nu, hvor værdigrænsen bliver hævet så voldsomt, som tilfældet er, og derfor vil jeg håbe, at henvisningsreglen vil blive fortolket på en sådan måde, at man hjælper dem, der skal procedere sager fremover, med at få deres landsretsprøve.

Når jeg har sagt dette, vil jeg gerne nævne nogle af de ændringsforslag, som mit parti står for sammen med andre. Det drejer sig først og fremmest om tredjeinstansbevillinger og om det, der slutter sig dertil, de såkaldte oprejsningsbevillinger, hvor man efter ankefristens udløb kan få adgang til at føre sagen for højesteret.

Der er ingen tvivl om, at det er forkert, at bevillinger af denne art meddeles af forvaltningen. Med al ære og respekt for justitsmi-